

1

Tromsö, juni 1918

Det luktade blod och svett på bakgården. Fuktig jord, för det hade regnat i dagar, ända till senaste natten. Det var inte tal om uppfriskande sommarregn. Det hade öst ner så att gatorna blev leriga och man inte kunde röra sig utomhus om man ville rädda skodonen. Det luktade jord – och något helt annat, något som Aurora inte hade något namn på, men hon älskade det, alltsammans.

Hon var som trollbunden av spänningen och av åskådarna som blev tokiga omkring de två som slogs. Det hade kallats en brottningsmatch av de få som hade vetat om att den skulle äga rum. En brottningsmatch med insats. Hon tänkte inte säga det högt, men hon kallade det slagsmål i tankarna. Även om några slog vad om resultatet, var det lika fullt ett slagsmål. Hennes allra första som

åskådare. Aurora hade vetat att matcherna ägde rum, för pojkarna hade talat mycket om dem, men hon hade aldrig sett en med egna ögon. Ingen hade velat ta henne med tidigare. Nu visste hon att den här inte skulle vara den sista hon uppsökte. Det stack i händerna och i läpparna. Blodet kändes hett i ådrorna. Hon hade aldrig känt sig så levande som det här. Aurora hade inte vetat att det gick an att ha den här känslan.

Fredrik tjtade på henne. – Håll dig bakom mig, Rora. Håll dig för guds skull inte framme! Jag har nog med problem utan att du också ska skapa svårigheter för mig.

Aurora knep ihop läpparna. Hon kunde inte göra sig osynlig, och Fredrik hade själv sagt att hon kunde följa med honom. Han hade inte bett henne om att klä sig enklare eller som en pojke. Hon tyckte inte att hon stack ut. Hon var iförd en tråkig mellanblå klänning, och det ljusa håret hängde i en fläta ner över ryggen. Inte var hon bildskön heller. Ingen blev yr av att se på henne.

– Vi går meddetsamma det är över, insisterade han med hög röst precis vid hennes öra. Helst ville han nog ha henne till att gå hem direkt, men Aurora ville stanna så länge som möjligt. Hon ville uppleva alltsammans. Måste det. Hon skrek inte som resten av åskådarna, men hennes hjärta hamrade säkert lika vilt som deras. Pulsen dunkade i tinningarna. Hon var varm över hela sig. Hon rodnade, hon som aldrig rodnade. Fredrik grep

henne under armbågen. Han sörjde åtminstone för att hon höll sig nära honom. – Du kan hitta på vad som helst, sa han.

Det stämde inte. Det var han som var den oberäknelige i släkten, men hon bråkade inte eftersom de var bland främmande. Man tvättade inte sin byk ute på gatan, det hade hon med sig hemifrån. Hon stod stilla en lång stund – tillräckligt länge för att Fredrik trodde att hans förmaningar hade sjunkit in. Att hon hade blivit foglig, men Aurora ville inte lyssna på kusinen. Hon måste stanna.

Aurora hade bara ögon för den ena av dem som slogs. Han var en sådan som ådrog sig blickar, utan att han var alltför stilig. De stiliga var så tråkiga. Dessutom var han säkert den vildaste hon hade sett någon gång. Vild och underbar. Hon hade varit med till lapplägren uppe i Tromsdalen, men hon förmådde inte tycka att de stackars lapparna såg särskilt vilda ut. De såg ut som folk som för det mesta levde under öppen himmel. Brunbarkade i huden. Myggättna. Fattiga. Hon var glad hon slapp leva i trånga tält eller i jordkojor. Aurora tyckte om huset på Storgata och lantstället vid Prestvannet. Några sa att de var rika, lapparna, att deras renar kunde omräknas till guld, men det trodde hon inte riktigt på. Om några hade värdesaker som kunde omräknas till guld, skulle de inte bo kvar i Lappmarkerna och i Tromsdalen. Det var en dum tanke.

Den ljuse slagskämpen var något annat. De kunde ha gjort en staty av honom och låtit honom stå utanför kyrkan. Aurora fnissade. Om han blev en staty, hade nog hon gått oftare i kyrkan. Säkert de andra kvinnorna i staden också. Alla tyckte om att vila ögonen på något som fick det att darra i både hjärta och lekamen. Han var sådan, han var armar, ben och lår. Senor. Han var en rygg-tavla lika bred som dörren till Björkemos bageri. Han hade ljust, tjockt hår och de blåaste ögon hon hade sett – och därför sa Aurora strängt till sig själv att honom skulle hon *inte* bli förälskad i.

Man borde inte få lov att ha sådana ögon och inte en endaste gång låta blicken flyga i hennes riktning. Visst hade han lite att kämpa med där och då, hon såg det, men han borde ha sett på henne. Aurora var van vid att bli sedd. Han borde ha lagt märke till henne, för hon var den enda flickan på bakgården. Hon borde inte ha varit där. Inget kvinnfolk under trettio borde ha fått lov till att se hans starka, bruna magmuskler eller senorna som rörde sig under huden på ryggen. De slogs skjortlösa, i arbetsbyxor. Holländaren kom från en av båtarna som låg för ankar i inre hamnen. Om hon inte hade sett den ljushårige, skulle hon ha tyckt ganska bra om utlänningen. Han hade en kropp som kunde visas fram utan skjorta. Men den ljuse gjorde henne varm. Han *måste* vinna. Hon tänkte det om och om igen: Han måste vinna! Han måste vinna!

Fadern skulle ha stängt in henne resten av året om han hade vetat att hon såg den farliga och otroligt tilldragande mannen krossa den store holländaren i den här boxningsmatchen utan regler, utan boxhandskar, med bara knytnävarna – medan vaden fortfarande ingicks omkring henne. Karlarna var så högljudda att ljuden från matchen fullständigt drunknade. Aurora slog inte vad. Så dum var hon inte.

– Vem är han? frågade hon Fredrik. Hon måste säga det ganska högt, annars hade han inte hört henne. Hon hoppades att han inte trodde att hon frågade av någon särskild orsak, men hon måste veta något om honom som höll på att segra i det tämligen fula skådespelet, som inte hade några ord, men som lika fullt var späckat med drama. Hon måste veta något mer än att han var underbar när svetten fick hans hud att glittra – den delen av hans hud som inte var insmord i gyttja.

– En från varvet, svarade kusinen utan att blinka. Han ropade nästan, men han hade inte uppfattat att Aurora var mer intresserad av slagskämpan än vad han hade satt värde på. – Från inlandet någonstans. Bondpojke.

Det förklarade den muskelstarka kroppen. Bondpojkar arbetade från de var gamla nog att lyfta ett vedträ. Det var jordbruksarbete och knog och mycket som hon inte kunde föreställa sig. Hennes far tyckte om att resa till inlandet om sommaren för att fiska i de stora älvarna, men

modern trivdes inte där. Modern måste se havet, så därför hade Aurora heller inte varit så mycket på landet, och hon visste inte så mycket om livet där. Varvet förstod hon sig bättre på. De byggde och reparerade båtar. Han var arbetare på varvet. Aurora gillade tanken på det. Landsbygden var inte något för henne, men hon hade alltid känt en underlig dragning mot skeppsvarvet, mot det som var gjort av metall, och som var hårt, starkt och okrossbart. Det som kunde stå emot väder, vind och till och med värme. Hon tyckte om att se på båtarna de byggde eller reparerade. Hon tyckte om de hårda ljuden därifrån, musiken i metallen. Hon tyckte om den här karlen, som hade sitt dagliga arbete där. Han var djärv på att slåss, och när folk först hade sett honom vinna en gång, skulle det inte vara så mycket att hämta om man satsade på honom i senare vad – såvida de inte satte honom upp emot en ännu större karl.

Bondpojken var betydligt mindre än den främmande matrosen, och man skulle ha trott att han skulle bli ett lätt byte. Den här gången var det några som skulle gå hem med en bra bunt sedlar i fickan. Kanske kände de slagskämpen och visste vad han var god för. Det var inte olagligt att satsa på någon man kände. Det var bara fult om man fick någon till att förlora med vilje. Vad och slagsmål var förresten olagliga i sig själva. Aurora tyckte om tanken på det också. Hon gillade egentligen att hon fick ta del i det här fast det var

olagligt. Varvsarbetaren var ingen pojke, han var en vuxen man, säkert mycket, mycket äldre än hon. Hon skulle inte tänka på honom. Hon borde inte tänka på honom, men det var svårt att låta bli. De fina håren på underarmarna reste sig, och hon kände ett sug i magen. Knäna skakade under kjolen.

Matchen höll på att ebba ut. Alla förstod att det var han från landet som skulle vinna. Några lämnade svärande platsen. De hade uppenbart satt sina pengar på holländaren. Fredrik var rastlös, men han log.

– Farbror Helmer dödar mig om han får reda på att jag har låtit dig följa med på det här, Rora! Fredrik lade en arm om livet på henne och skulle till att föra bort henne. – Du bör ta dig undan härifrån innan det blir vilt. Gå bara bort från gränderna, så kommer jag snart efter. Lyssna på mig för en gångs skull! Rösten hade med ens blivit vuxen och sträng, han blev en Fredrik som hon inte riktigt kände. De stod nästan längst bak, men det var inte nog för honom. Medan kampen fortfarande pågick, hade han varit lika högröstad som de andra åskådarna. När han absolut inte mindes att hon var där. Men nu hade han visst fått dåligt samvete. Aurora förstod sig inte på kusinen. – Jag ber dig, Rora! Din far blir inte arg på dig – men han kommer att se till att de hemma låser in mig och kastar nyckeln. Säkert ända till jul. Och jag kan inte skylla på att du lurade mig till att ta med

dig. De kommer att förstå att jag bara lät dig följa med. Gud vet vilka lögner du har berättat för honom om var du är ...

Aurora log. – Du är för gammal för att låsas in, sa hon retfullt. – Och du kunde bara klättra ut genom fönstret. Ett fall från andra våningen tål de flesta.

Fredrik skar tänder.

Auroras far trodde att hon läste poesi tillsammans med Fanny. Hennes far var förvånansvärt godtrogen. Ibland hade det sina fördelar att vara enda barnet och på alla vis hans ögonsten. Modern var mindre lättlurad och hade ögonen med sig hemma, men det var fortfarande fadern som var husets herre – det var han som bestämde. Modern kunde ha sina misstankar när Aurora kom med en verklighetsfrämmande historia och satte upp en oskyldig min, men fadern trodde på allt hon berättade. När hon sa till honom att hon uppförde sig ordentligt, föll det honom inte in att tvivla på henne. Av och till fick hon nästan dåligt samvete, men hon tänkte inte bli en fin flicka som inte kände till något annat än salonger och skvaller. Dessutom hade hon inte direkt ljugit för fadern. Hon hade sagt att hon tänkte läsa poesi tillsammans med Fanny. Om han upptäckte att hon inte hade gjort det, kunde hon helt enkelt le och säga att det här andra, det som var mycket mer spännande hade kommit i vägen. Tyckte inte han också att det lät mer spännande än trist poesi?

Fadern visste att hon tyckte om att roa sig. Tillräckligt ofta sa han att där tog hon efter honom. Aurora ville hellre ha det roligt än att vara som andra flickor i sin egen ålder. Hon förstod sig inte på dem, och hon hade inte så många väninnor. De ville inte vara tillsammans med henne. Det var mest Fanny, och de var egentligen så olika att de mest höll ihop för att de var släkt. Om Fredrik hade varit flicka, var det han som hade varit Auroras bästa väninna. De hade båda loppor i blodet, men han var pojke och kunde ha det utan att någon rynkade på näsan. Aurora skulle uppföra sig. Behärska sig. Ständigt fick hon höra att hon var i färd med att bli en ung kvinna. Det var tusen regler som bara gällde unga kvinnor. Det var visst meningen att unga damer skulle ha det tråkigt. Hon ville hellre vara skyldig tillsammans med Fredrik än att likna Fanny.

Goda faster Nora höll Fanny ungefär lika tätt intill sig som om Auroras kusin hade varit en knähund i band. Kusin Fredrik var bara två år äldre än systemen, men han rörde sig på de ställen han ville i staden. Faster skällde sällan på honom, och det var han som företog sig alla de vilda sakerna. Farbror Jakob trodde inte på någon sträng uppfostran av sonen. Dessutom var Fredrik nitton – det var för sent att få ordning på honom.

När Aurora ville se platser som inte passade sig för unga damer – eller damer överhuvudtaget – var det Fredrik hon slog följe med. Han var tre

är äldre än henne, och i början hade han ogillat att ha henne på släp, men Aurora var inte en som gav sig. Nu var det längesen han hade irriterat sig över henne. Säkert tio år. Ingen av hans kamrater skrattade eller retade Fredrik för att han ständigt och jämt kom med sin kusin på släp. De var vana vid det. Aurora var inte längre liten. Hon var nästan lika lång som den mörkhåriga kusinen, och hon hade för längesen bevisat att hon inte var någon struntförnäm fröken. Fredriks vänner räknade henne kanske inte som en av pojkarna, men de tålde henne och tyckte rätt som det var att hon var rolig.

Den senaste tiden hade hon börjat se ut som en flicka också. Som en söt flicka till och med, men hon var inte riktigt som de andra flickorna – det hade hon aldrig varit. Pojkarna som höll på att bli unga män, vågade tala med henne, och hon skrattade lika högt som de åt samma, dumma saker. Hon var inte lättskrämd, och hon satt inte hemma och broderade eller spelade piano. Inte vad de visste, i alla fall. Aurora var heller inte skvallrig av sig, och det gick båda vägar. Ingen av dem skulle komma på att skvallra för grosshandlaren om hennes eskapader.

– Jag ska stanna, sa Aurora bestämt till Fredrik. Hennes vilja var lika solid som hans. Men kanske höjde hon rösten lite för mycket. Den var ljusare än mansrösterna omkring och hördes över jubel och tillrop. Oavsett hörde han henne, slagskämpen.

Aurora förstod det på hans rörelser. Han ryckte till, men det störde honom lyckligtvis inte, för han fick in ett par slag som tvingade holländaren på knä. Den andra försökte ta sig upp, men han hade inte längre krafter till det. Efter tre försök lät han sig falla mot den upptrampade marken. Först då sträckte den ljushårige på nacken och sökte med blicken bland åskådarna, ända tills hans ögon fann Aurora.

Äntligen! Han såg på henne för allra första gången. Hon tappade andan i det lilla ögonblicket, och det gick en skälvning genom henne, men hon besinnade sig och besvarade blicken. Hon var modig och såg rakt på honom medan hon flyktigt log. Han tyckte visst om det, för han blinkade och flinade brett innan han vände sig bort. Själsäkert klev han över holländaren, som hade förlorat slagsmålet och låg på den fuktiga, hala marken. Segerherren visade för hela världen att det var han som var den överlägsne. Det skulle han inte ha gjort.

Holländaren sköt fram ena näven och grep bondpojken om ankeln. Han gick i backen med en smäll, så överraskande kom angreppet på honom. Matrosen var visst inte lika utslagen som han hade verkat bara en halv minut tidigare. Han ville inte acceptera den försmädliga förlusten och rullade runt den blonde varvsarbetaren på marken. Han tog sig över honom och pucklade rasande på honom. Det tog några sekunder innan ett par av

hans kamrater som rätteligen hade vunnit, fick samlat sig så pass att de grep tag i holländaren och drog honom undan bondpojken. Den rasande ordväxlingen försiggick på två språk, men båda parter förstod varandra utifrån tonfall och gester. Matrosen föstes ut från bakgården i sällskap av fyra karlar, varav ett par av dem också kom från båten nere i hamnen. Förloraren vrålade i ilska. Det verkade som om hans språk för det mesta bestod av strupljud. De kunde höra honom länge efter att han hade försvunnit ur sikte.

Det gick kalla kårar utefter ryggen på Aurora. Den dåliga förloraren skrämde henne inte så mycket. Han var inte där längre, alltså var han inte något att frukta. Men hon var rädd för att den stilige mannen var skadad. Han låg fortfarande på rygg på marken och såg mer eländig ut än holländaren nyss hade varit. Det kändes som om han angick henne.

– Fulingen hade kniv, var det en som sa, tydligt upprörd.

Auroras hjärta hoppade nästan ut ur bröstet. Kniv? Det hade hon inte sett, men så var det trots allt många som stod i vägen för henne. Hon hade inte uppfattat det sista uppträdet ordentligt. När hon hörde dem nämna kniven, gled hon framåt mellan karlarna. De släppte henne förbi utan att tänka sig för. Ingen frågade vad hon gjorde där, men de hade känt igen henne. Endast få verkade förvånade. Hennes rykte föregick henne. Hon

var den vilda dottern till grosshandlare Olsen. Jäntungen som visst inte ville vara flicka. I alla fall var hon hellre tillsammans med pojkskarorna än med flickor i sin egen ålder.

Bondpojken satte sig mödosamt upp. Han var långt ifrån någon vacker syn, men hon såg bara honom. Aurora stannade rakt framför honom. Han var blodig i ansiktet. Gyttjig, blodig och sönderslagen, men Aurora trodde inte att blodet kom av någon kniv. Det var nog bara näsblod. Hon suckade lättat, och eftersom ingen av karlarna gjorde min av att hjälpa honom upp, räckte hon honom handen. Han log flyktigt, men han tog emot hjälpen. Hans näve var stor, stabil, stadig och varm. Knogarna var blodiga. Huden hade slitits av dem under matchen med holländaren. Det var en sådan batalj det hade varit. Aurora ryste vid tanken på att det kunde ha gått mycket värre om det verkligen hade varit en kniv med i bilden.

– Vem är så du, lilla fröken? frågade han och såg på henne. Hade hon inte vetat att han kom från landet, hade hon i alla fall förstått det när hon hörde honom tala. Det var en annorlunda ton i hans ord. Man hörde att han inte hade vuxit upp i Tromsö. Vanligtvis tyckte hon att de från inlandet talade underligt, men det var fint när det kom från honom.

– Aurora, sa hon och kände inte igen sin egen röst.

– Aurora, upprepade han. – Tack, fröken Aurora.

– Och vem är du? frågade hon och höll honom fortfarande i den oskadda handen. Han gjorde heller inga tecken till att vilja släppa henne. De var lika nyfikna på varandra. Hon en aning mer andtruten än honom.

– Edvard, svarade han.

– Edvard. Hon smakade på det, precis som han hade smakat på hennes namn. Och när hon släppte honom, knöt hon fort upp den lätta sidensjal hon hade om halsen, och tryckte den mot hans blodiga näsa. – Du blöder, sa hon som svar på den förvånade blicken.

Han höjde ögonbrynen en smula, men han tog sjalen ur hennes hand och torkade av sig merparten av blodet – och han skulle till att ge henne tillbaka sjalen, men så ändrade han sig. Han virade den i stället om den hand som var mest hudlös, och Auroras hjärta dansade i bröstet för att han var så djärv att han öppet behållit något som var hennes.

– Du har säkert fler sjalar, fröken Aurora, anmärkte han.

Hon nickade, och fann plötsligt inga ord. Hon skulle så gärna ha velat säga något till honom som han skulle komma ihåg, något som var kvickt och slagfärdigt, men hon kom inte på något som helst, och nu hade Fredrik klarat att kämpa sig fram till henne. Karlarna släppte inte fram honom lika godvilligt som de hade släppt fram henne, men han nådde henne åtminstone

innan hon hann bli bekant med slagskämpan, med Edvard.

– Nu går vi hem, Rora! Fredrik hade hastigt kommit mellan dem och lade en arm om hennes axlar. Han var så bestämd att hon inte hann vända sig bort från honom. Hon fick bara sänt Edvard ett litet leende när kusinen förde bort henne.

– Är du fullständigt galen, Rora? frågade han när de hade kommit ut ur gränderna som låg mellan bakgården och de mer fina delarna av staden.

– Om du ska hålla dig framme och prata med de här slagskämparna, om du tänker göra deras bekantskap, så får du aldrig mer följa med mig på sådana slagsmål! Det var förbannat dumt av mig att ta dig med överhuvudtaget.

– Jag gjorde då inte hans bekantskap! Aurora skakade sig loss från järngreppet. De var på väg mot Storgata, och då kunde han inte ta på henne som om han tänkte sätta henne bakom lås och bom i arresten.

– Han blödde, stackaren. Hon gjorde sig lite dummare än hon var. – De sa att den holländaren hade kniv, inte sant? Du måste väl ha hört det, du också. Och han blödde, så jag tänkte han fick lägga förband med något. Inga av er karlar kom på tanken om att hjälpa honom. Ni vara bara intresserade av att räkna pengar.

Fredrik ville tro på henne, men han kände henne för väl. Aurora var nästan lika duktig med bortförklaringar och vita lögner som han. Det måste

vara ett släktdrag, även om han inte kunde påstå att det hade drabbat andra i slakten. – Det är nu gott och väl. Kom bara ihåg att sådana karlar inte är något för flickor som du, Rora. De är inte som vi. De är hårdare. Farliga. Du såg honom själv. Knytnävarna slår lika hårt som släggor. Jag ska slå vad om att han hade klarat holländaren nu på slutet också, om han bara fått lov att hålla på lite längre. Man leker inte med sådana karlar. Du är bara ett barn, Rora.

Hon nickade och satte upp sin mest oskyldiga min. Hon hade sett honom. Milde himmel, hon hade sett honom! Och hon hade hållit hans hand – och han hade talat till henne. Han hade frågat efter hennes namn, så nu visste han vad hon hette. Om han inte redan förstod vem hon var, kom han snart till att få veta det.

Allt hon visste, var att han hette Edvard och kom från inlandet någonstans. Balsfjord, Bardu, Målselv eller ut mot kusten och öarna där ute. Det var detsamma för henne. Hon var stadsbo.

Edvard.

Han hade hennes sidensjal. Om han ville, kunde han känna lukten av henne i den. En ljuvlig kittling gick genom henne. Var kom de här tankarna ifrån? Hon hade aldrig tänkt något liknande. Hon hade aldrig sett på någon så som hon hade sett på honom. Hon kunde fortfarande känna trycket av hans hand omkring hennes. Hon skulle bevara det minnet så länge hon förmådde. Ingen annan

skulle få röra vid den handen resten av dagen. Aurora skulle inte tvätta den. Inte på många dagar. Inte förrän han återigen rörde vid henne. För han måste det. Hon måste komma på hur det kunde ske. Aurora skulle stryka med och inte bli äldre än sexton år om Edvard från varvet aldrig mer skulle röra vid henne.

– Och du talar inte om för farbror var du har varit, instruerade Fredrik när de närmade sig det stora huset som var Auroras barndomshem. Den flotta fasaden med ornament omkring de två våningarnas många fönster, var som ett glittrande smycke mot Storgata. Modern hade nog fått tjänsteflickorna till att tvätta fönstren på nytt. Folk i allmänhet tyckte fönstertvättning räckte om våren och om hösten, men Auroras mor fick fönstren putsade i alla fall en gång i månaden under den ljusa årstiden. Solen som sken oupphörligen, fick fram smutsen, och Storgata var så livlig att det dammade kraftigt, om det inte regnade. Smutsen lade sig överallt, och det vande de flesta sig vid, men inte Emma Olsen. Hennes kamp mot smutsen var evig.

– Tror du jag sladdrar? Du får inte säga något, du heller, svarade hon och stack in armen under Fredriks. – Jag ska säga att vi har promenerat. Och det är inte helt osant, eller hur? Vi har gått både hit och dit, inte sant, Fredrik? Och jag behöver inte gå hem meddetsamma. Jag kan komma till er och underhålla Fanny en stund. Så blir allt

jag har sagt till far, helt sant. Hon log stort. Hon skulle göra allt för att ingen skulle få veta om ögonblicket med honom – med Edvard.

Fredrik suckade, men påfundet var inte så dumt. Det var trots allt sommar och inte så sent på kvällen. Staden levde till långt in på natten under årets ljusa månader. Hans mor skulle inte tycka det var märkligt att Aurora kom tillsammans med honom. Alla var vana vid att hans kusin sprang sina egna vägar, och de var glada varje gång de förstod att han hade varit i närheten och hållit ett öga på henne. – Du kan äta kvällsmat hos oss, sa han och fortsatte mot Sjögata med kusinen vid armen, men du ska inte tala om för Fanny var vi har varit. Eller att jag slog vad om pengar på den kampen. Fanny är inte duktig på att hålla på hemligheter.

– Satsade du på honom? frågade Aurora nyfiskt.

– Ja.

– Så du vann? Hon var tvungen att se på kusinen. Han var visst inte så dum som han inemellan gav intryck av. – Kände du till honom? Visste du att han var så bra? Det var många som var förvånade. Många förlorade sin insats.

Fredrik flinade brett och hade övertaget. Han klappade sig på skjortfickan. – Om man inte har råd att förlora, ska man inte satsa. Det är någon som vill ha in honom i boxningsklubben. Ja, så jag har hört om honom. Det var lyckligtvis få som hade gjort det. Det var inte många som satsade

pengarna på honom, men det blir fler nästa gång han möter någon.

Hon puffade vänskapligt till kusinen med armbågen. – Din luring! Du skulle ha sagt det till mig, så kunde jag också ha vunnit något.

– Jag ska inte ha på mig att jag lär dig att slå vad om pengar!

– Jag behöver ingen upplärning. Hon smådansade, och Fredrik blev tvungen att ta längre steg vid sidan av henne.

– Du satsade ingenting, så jag tror du behöver upplärning, Rora. Han retade henne. Det var roligare att reta Aurora än Fanny. Hans syster blev bara trumpen och ledsen. Aurora kunde hitta på att svara emot.

– Jag är inte så dum att jag slår vad när jag inte har en aning om utfallet. Det skulle vara att sätta eld på pengarna. Vann du mycket? undrade hon nyfiket.

– Tillräckligt för att det skulle vara värt att få skäll av din far – om han skulle få reda på att du var där.

Han hade alltså vunnit mycket. Det var därför han inte hade kommit efter henne meddetsamma. Det var därför hon hade fått röra vid Edvard. Tala med honom. Fredrik hade varit tvungen att hämta sin vinst först. Då kunde de båda vara på gott humör. Aurora log belåtet. Hon måste besinna sig så Fanny inte förstod att det hade hänt något som lyfte upp hennes fötter från marken.

– Flirtar du med grosshandlare Olsens dotter? Det ska du vara försiktig med. Innan du vet ordet av, förlorar du arbetet, och så finns det inga andra arbetsgivare i hela Tromsö som vill ta i dig. Edwards kamrater sa som det var. – Det kan se ut som hon får flyga runt som en annan vild fågel, men han den gode Olsen ser till henne. Där ska du ha stamtavla för att slippa över tröskeln. Eller åtminstone pengar på banken. Stora pengar, Edvardpojken. Större än vi kan hoppas få i näven på varvet!

– Flirtar? Hon är ett barn, sa Edvard, skenbart likgiltig. Han hade inte vetat vem hon var, den långa flickan som hade varit på kampen – inte förrän de berättade det för honom. Han hade inte ens hört om henne tidigare, men han visste naturligtvis vem grosshandlare Olsen var.

– Nej, hon är inte något barn. Hon måste vara femton-sexton, sa en av kamraterna. – Det börjar likna något. Hade hon varit från Stranden eller inlandet, hade man inte kallat henne ett barn.

– Jag ska lova dig att de ser till sina döttrar i inlandet också, svarade Edvard.

– Så dina historier om nattfrierier på pigloft är bara skryt? frågade en av dem han arbetade ihop med. – Tänkte vi inte det!

Edvard småskrattade tillsammans med kamraterna. De fick inte mer ur honom om pigloften. För hans del fick de tro vad de ville. Grosshandlare

Olsens dotter hade förärat honom sin sidensjal. Den låg fortfarande om hans knogar som ett förband. Kanske hade han flirtat lite – det kom nu faktiskt av sig själv – men det var innan han förstod hur ung hon var. Det var annars så gott som omöjligt att se på unga flickor hur gamla de var. Hans egna systrar, fyra till antalet, hade alla varit brådmogna och gått för att vara äldre än de verkligen var – ända från de var tolv-tretton – och det hade satt gråa hår i huvudet på hans far. Men man väntade sig av lantliga flickor att de skulle vara frodiga och sunda. Flickorna från staden var stöpta i en helt annan form.

– Hon var nu inte något hustruämne, sa han.

– Lite i magraste laget också. Jag tycker inte om de magra, tyckte en – som utifrån sitt eget utseende möjligen inte borde vara för krävande vad angick det yttre hos andra.

– Den dagen jag finner mig ett fruntimmer att gifta mig med, sa Edvard – så måste hon vara av det snälla och husliga slaget. Jag är bortskämd, vet ni, mamma är en rejäl bondkvinna.

– Du ska inte gifta dig med din mor!

– Jag ska kanske inte gifta mig överhuvudtaget.

Edvard tålde att bli retad. Att han slogs, var inte detsamma som att han var våldsam och oberäknelig. Han slogs bara för pengar. – Men ska man ta en sådan livstidsdom, måste man satsa på att det ska bli trevligt.

– Hon måste hålla sängen varm, sa en lite fräckt.

– Är täcket varmt nog, blir man väl varm. Edvard lät tummen stryka över det släta sidenet.
– Jag vill inte kasta bort livet på någon som jag inte kan prata lite med och skratta tillsammans med, och som inte har förstånd på att göra det trevligt runt sig.

– Ja, då blir det inte grosshandlare Olsens dotter, slog hans kamrater fast.

– Jag letar verkligen inte efter någon fru, försäkrade Edvard. – Och definitivt inte från en så fin adress.